

Jodi Ellen Malpas

mijn nacht ontkend

ROMAN

Ook verschenen van Jodi Ellen Malpas bij Xander Uitgevers

Mijn Man – Obsessie (2013)
Mijn Man – Ontdekking (2013)
Mijn Man – Overgave (2013)

Mijn nacht – Ontvlamd (2014)

JODI ELLEN MALPAS

Mijn nacht
Ontkend

Uitgegeven door Xander Uitgevers bv
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *One Night – Denied*
Oorspronkelijke uitgever: Forever, Hachette Book Group
Vertaling: Textcase
Omslagontwerp: HildenDesign, www.hildendesign.de
Omslagbeeld: Shutterstock
Auteursfoto: Megan Laurie of LSL Photography
Zetwerk: Michiel Niesen – ZetProducties

Copyright © 2014 Jodi Ellen Malpas
Copyright © 2014 voor de Nederlandse taal:
Xander Uitgevers bv, Amsterdam

Eerste druk 2014

ISBN 978 94 0160 331 7 | NUR 302

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor oma, oudtante Doll, en overgroottante Phyllis.
Er zit een ondeugend stukje van ieder van jullie
in Olivia's oma. We missen jullie allemaal. xxx*

PROLOOG

William Anderson legde de telefoon langzaam en bedachtzaam neer en leunde achterover in zijn grote bureaustoel. Hij legde zijn grote handpalmen tegen elkaar en hield ze rechtop voor zijn mond terwijl hij het tien minuten durende gesprek steeds maar weer herhaalde tot hij er bijna gek van werd. Hij wist niet wat hij ervan moest denken, maar wel dat hij een borrel nodig had. Een grote. Hij liep naar zijn drankkast en tilde het ouderwetse deksel in de vorm een wereldbol op. Hij nam geen tijd om te bedenken welke soort whisky hij wilde, elke vorm van alcohol volstond op dit moment. Hij schonk een tumbler tot de rand toe vol, dronk de helft op en schonk het glas direct weer vol. Hij had het warm en was bezweet. De normaal gesproken zo beheerste man was met stomheid geslagen door de onthullingen van vandaag en het enige wat hij nu nog voor zich kon zien, waren twee prachtige, saffierblauwe ogen. Overal waar hij keek, zag hij ze. Ze kwelden hem, herinnerden hem aan zijn mislukking. Hij rukte aan zijn stropdas en knoopte het bovenste knoopje van zijn nette overhemd los in de hoop dat de extra ruimte bij zijn hals het ademen gemakkelijker zou maken. Vergeet het maar. Zijn keel kneep steeds verder dicht. Het verleden liet hem niet met rust. Hij had zo zijn best gedaan om te voorkomen dat hij zich aan haar zou gaan hechten, om zich niet verantwoordelijk te voelen. En nu gebeurde het opnieuw.

In zijn wereld moesten de besluiten met gezond verstand en objectief worden genomen – iets wat hij in de regel als de beste kon. In de regel. In Williams wereld gebeurden de dingen met een reden en die reden was meestal ‘omdat hij het zei’ – omdat

mensen naar hem luisterden, hem respecteerden. Nu voelde het alsof elk beetje zeggenschap hem ontglipte en daar was hij niet blij mee. Vooral niet wanneer het háár betrof.

‘Ik ben te oud voor dit gedoe,’ bromde hij in zichzelf en liet zich in zijn stoel vallen. Nadat hij een flinke teug van zijn bourbon had genomen, legde hij zijn hoofd achterover en staarde naar het plafond. Ze had hem eerder in verwarring gebracht en nu stond hij op het punt dat opnieuw te laten gebeuren.

Hij was een dwaas. Maar nu Miller Hart bij dit ingewikkelde geheel betrokken was geraakt, had hij weinig keuze. Hij had per slot van rekening zijn principes... en hij hield van die vrouw.

HOOFDSTUK 1

Mijn lot is door iemand anders bepaald. Al mijn inspanningen, mijn voorzichtige benadering en de beschermende muren die ik met veel moeite had opgetrokken, werden vernietigd op de dag dat ik Miller Hart ontmoette. Het werd al snel duidelijk dat ik op een punt in mijn leven was beland waarop het van het grootste belang was dat ik mijn verstandige levenswijze behield, uiterlijk onbewogen leek en alert was. Want die man zou me ongetwijfeld op de proef gaan stellen. En dat deed hij. Nu nog steeds. Een man vertrouwen, in vertrouwen nemen en mezelf aan een man geven was het toppunt. En ik heb het allemaal gedaan en nu wilde ik oprecht dat het niet was gebeurd. Ik maakte me onterecht zorgen over het feit dat hij me zou verlaten vanwege mijn verleden. Het was wel het laatste waar ik bang voor hoefde te zijn.

Miller Hart is een eersteklas mannelijke prostitué. Sommige mensen zeggen escort, maar je kunt iets niet mooier maken dan het is door een woord te kiezen dat minder taboe is.

Miller Hart verkoopt zijn lichaam.

Miller Hart leidt een schandelijk leven.

Miller Hart is het mannelijke equivalent van mijn moeder. Ik ben verliefd op een man die ik niet kan krijgen. Hij gaf me het gevoel dat ik leefde toen ik al te lang alleen maar bestond, maar hij heeft me die krachtige gevoelens ontnomen en ze vervangen door leegte. Mijn levenslust is nu nog minder dan voordat ik deze man ontmoette.

De vernedering dat ik het bij het verkeerde eind had, wordt overschreeuwd door leegte. Ik voel niets – geen schaamte – alleen maar verlammende pijn. Het zijn de twee langst denkbare

weken geweest en ik moet de rest van mijn leven nog door zien te komen. Die gedachte is genoeg om mijn ogen te willen sluiten en ze nooit meer open te doen.

Die nacht in het hotel speelt voortdurend door mijn hoofd. Het gevoel van de riemen die Miller om mijn polsen had gedaan. Zijn koele, onbewogen gezicht toen hij me deskundig liet klaarkomen. De blik van pure angst toen hij besepte welke pijn hij had veroorzaakt. Natuurlijk moest ik vluchten.

Ik wist alleen niet dat ik een nog groter probleem tegemoet rende. William. Ik weet dat het slechts een kwestie van tijd is voordat hij me weer vindt. Ik zag de verbazing op zijn gezicht toen hij me zag en de herkenning toen hij Miller zag. William Anderson en Miller Hart kennen elkaar en William wil vast weten hoe ik Miller ken. En, god verhoede het, wat ik in dat hotel deed. Ik heb niet alleen twee vreselijke weken achter de rug, ik heb twee weken lang over mijn schouder gekeken en gewacht tot hij opdook.

Nadat ik mezelf onder de douche heb gezet, trek ik het eerste aan wat ik kan vinden. Ik sjok de trap af en zie oma op haar knieën de wasmachine volstoppen. Ik schuif stilletjes op een stoel aan tafel, maar het is alsof oma me tegenwoordig op de radar heeft, want er ontgaat haar geen beweging, ademhaling of traan – of we nou in dezelfde ruimte zijn of niet. Ze maakt zich zorgen, maar snapt het niet. Ze leeft mee, maar probeert me aan te moedigen. Het is haar levensdoel geworden om te proberen mij de positieve kanten van mijn ontmoetingen met Miller Hart te laten inzien. Maar ik zie niets anders dan naderend onheil en voel niets anders dan aanhoudende pijn. Er zal nooit een ander zijn. Geen enkele man kan ooit dat soort gevoelens aanwakkeren, me een gevoel van veiligheid, liefde en vertrouwen geven.

Eigenlijk is het ironisch. Mijn hele leven heb ik mijn moeder

veracht omdat ze me in de steek heeft gelaten voor een leven vol mannen, genot en geschenken. En dan blijkt Miller Hart een mannelijke escort te zijn. Hij heeft zijn lichaam verkocht en geld aangenomen om vrouwen te behagen. Elke keer als hij zijn 'ding' met me deed, me zo teder in zijn armen nam, deed hij dat om de smet van het samenzijn met een andere vrouw uit te wissen. Van alle mannen in de wereld van wie ik volledig in de ban had kunnen raken, waarom dan uitgerekend van hem?

'Heb je zin om mee te gaan naar de maandagclub?' vraagt oma terloops terwijl ik met moeite wat cornflakes naar binnen probeer te werken.

'Nee, ik blijf thuis.' Ik steek mijn lepel in de kom en neem nog een hapje. 'Heb je gisteravond gewonnen met bingo?'

Ze snuift een paar keer, smijt het deurtje van de wasmachine dicht en vult vervolgens het schuiflaasje met waspoeder. 'Vergeet het maar, verdorie! Allemaal tijdverspilling.'

'Waarom doe je dan al die moeite?' vraag ik terwijl ik langzaam in mijn ontbijt roer.

'Omdat ik de beste in die hele bingozaal ben.' Ze knipoogt, glimlacht flauwtjes en ik smeeek in gedachten dat ze me niet weer met een van haar peptalks gaat bestoken. Mijn smeekbede wordt genegeerd. 'Ik heb jarenlang om je grootvader gerouwd, Olivia.' Haar woorden overrompelen me een beetje. Het laatste wat ik had verwacht, was dat ze mijn opa erbij zou halen. Ik roer nog langzamer. 'Ik heb mijn levenspartner verloren en tranen met tuiten gehuild.' Ze probeert het te relativieren en ik begin me ineens af te vragen of ze me zielig vindt omdat ik me zo rot voel vanwege een man die ik nog maar zo kort ken. 'Ik had nooit gedacht dat ik me weer mens zou gaan voelen.'

'Dat weet ik nog,' zeg ik zacht. En ik herinner me hoe ik mijn oma's verdriet bijna nog groter had gemaakt. Ze was nog lang niet over de verdwijning van mijn moeder heen toen ze

wreed met de voortijdige dood van haar geliefde Jim werd geconfronteerd.

‘Maar het is wel gebeurd.’ Ze knikt geruststellend. ‘Het voelt nu nog niet zo, maar je zult merken dat het leven toch door-gaat.’ Ze loopt weg naar de gang terwijl ik over haar woorden nadenk. Ik voel me een beetje schuldig omdat ik verdrietig ben om iets wat ik nauwelijks heb gehad en nog schuldiger omdat ze het vergelijkt met het verlies van haar man in een poging om me op te vrolijken.

Ik verzink diep in gedachten en beleef elke keer dat ik met Miller was opnieuw. Elke kus. Elk woord. Mijn verwrongen geest lijkt vastbesloten om me te kwellen, maar het is mijn eigen stomme schuld. Ik heb erom gevraagd. Wanhoop heeft een nieuwe betekenis gekregen.

Mijn telefoon gaat over en ik schiet letterlijk achteruit in mijn stoel. Ik word uit mijn dagdromerij naar de echte wereld gesleurd, waar alle ellende weer werkelijkheid is. Ik hoef niet zo nodig contact met iemand, zeker niet met de man die verantwoordelijk is voor mijn verdriet. Daarom laat ik snel mijn lepel in de kom vallen als ik zijn naam zie verschijnen en staar wezenloos naar het signaal van het sms’je. Mijn hart gaat tekeer en van paniek klap ik dicht. Ik ga helemaal achterover in mijn stoel zitten in een poging zo veel mogelijk afstand tussen mijn lichaam en de telefoon te creëren. Nog verder achteruit gaan lukt niet omdat elke nutteloze spier in mijn lichaam dienst weigert. Niets werkt meer, behalve mijn verdomde geheugen en dat kwelt me nog wat meer. Ik zie elk moment dat ik met Miller Hart heb doorgebracht aan me voorbijvliegen. De tranen van wanhoop schieten in mijn ogen. Het is niet verstandig om dit bericht te openen. Natuurlijk is dat niet verstandig. Maar ik ben nu niet zo verstandig. Al niet meer sinds ik Miller Hart heb ontmoet.

Ik grijp mijn telefoon en open het bericht.

Hoe gaat het met je? Miller Hart x

Ik kijk fronsend naar het scherm en lees het bericht nog een keer. Ik vraag me af of hij denkt dat ik hem al ben vergeten. Miller Hart? Hoe het met me gaat? Hoe denkt hij dat het met me gaat? Dat ik helemaal uit mijn dak ga omdat ik mezelf heb getrakteerd op een paar rondjes Miller Hart, de meest notoire mannelijk escort van Londen, gratis en voor niets? Nee, niet gratis. En al helemaal niet voor niets. Mijn tijd en ervaringen met die man komen me duur te staan. Ik ben nog niet eens begonnen met accepteren wat er is gebeurd. Mijn hoofd is een warboel van vragen, één grote chaos, maar ik moet het allemaal ontrafelen en op een rijtje zetten voordat ik hier iets zinnigs van kan proberen te maken. Alleen het feit dat de enige man met wie ik ooit mijn hele wezen heb gedeeld zo plotseling is verdwenen, is al moeilijk genoeg te bevatten. Het hoe en waarom proberen te doorgronden, is een karwei dat mijn emoties weigeren op zich te nemen.

Hoe gaat het met me? ‘Klote, verdomme!’ schreeuw ik naar mijn telefoon en ik druk zo vaak op wissen dat mijn duim er zeer van doet. Uit pure woede smijt ik mijn telefoon door de keuken. Ik vertrek geen spier als hij met een klap tegen de betegelde muur aan diggelen valt. Ik zit hevig te hijgen en hoor boven mijn woedende gehijg uit nog net gehaaste voetstappen de trap af stommelen.

‘Wat gebeurt er in vredesnaam?’ Oma’s geschrokken gezicht gluurt over mijn schouder, maar ik draai me niet om zodat ik de geschrokken uitdrukking die haar oude gezicht vrijwel zeker plaagt niet hoeft te zien. ‘Olivia?’

Ik ga abrupt staan waardoor mijn stoel achteruit schuift, het krassende geluid van hout over hout echoot door onze oude keuken. ‘Ik ga weg.’ Ik kijk mijn oma niet aan als ik vlucht, loop snel door de gang en grijp kwaad mijn jas en tas van de kapstok.

‘Olivia!’

Gehaaste voetstappen stampen me achterna terwijl ik de voordeur opentrek en George bijna van zijn sokken loop. ‘Goeiemo... O!’ Hij kijkt hoe ik snel langs hem heen loop en ik zie nog net hoe zijn opgewekte gezicht langzaam vertrekt van schrik voordat ik een sprintje over het pad trek.

Ik weet dat het lijkt alsof ik hier niet thuishoor als ik, duidelijk aarzelend, vlak bij de ingang van de sportschool sta. Ik ben een beetje overdonderd. Alle machines lijken op ruimteschepen, elke machine heeft allerlei knopjes en hendels en ik heb geen flauw idee hoe ik ze moet bedienen. Mijn introductie van een uur was vorige week een prima afleiding voor me, maar de informatie en instructies waren uit mijn geheugen verdwenen zodra ik het exclusieve fitnesscentrum verliet. Ik bekijk de ruimte onderzoekend terwijl ik aan mijn ring friemel. Ik zie een grote groep mannen en vrouwen ploeteren op de loopband, zich uit de naad werken op de hometrainer en gewichtheffen op enorme hefapparaten. Het ziet eruit alsof ze precies weten wat ze doen.

In een poging om in de massa op te gaan, loop ik naar de waterkoeler en sla een beker ijswater achterover. Ik ben tijd aan het verspillen met aarzelen terwijl ik bezig zou kunnen zijn wat spanning en woede kwijt te raken. In de verste hoek zie ik een stootzak hangen en er staat niemand bij in de buurt, dus besluit ik dat maar eens te proberen. Er zitten geen knopjes of hendels aan.

Ik wandel erheen en pak de bokshandschoenen die aan de muur hangen. Ik trek ze aan en probeer eruit te zien als een prof, alsof ik hier elke ochtend kom om de dag te beginnen met een uurtje zweten. Nadat ik het klittenband heb vastgemaakt, geef ik de zak een duwtje. Het verbaast me hoe zwaar hij is. De zak beweegt nauwelijks door mijn slappe zet. Ik zwaai mijn

arm naar achteren en stoot harder. Ik frons als de enorme zak slechts lichtjes begint te zwaaien. Hij zal wel vol stenen zitten, concludeer ik. Ik stop wat kracht in mijn slappe arm en doe beter mijn best bij mijn volgende dreun. Ik grom erbij en de zak beweegt deze keer aanzienlijk. Hij zwaait bij me vandaan en lijkt midden in de lucht te blijven hangen voordat hij weer naar me terug zwaait. Snel. Ik raak in paniek, trek snel mijn vuist terug en strek dan mijn arm om te voorkomen dat ik tegen de grond sla. Als mijn handschoen de zak raakt, schieten de schokgolven langs mijn arm omhoog, maar hij zwaait weer bij me vandaan. Ik glimlach, spreid mijn benen een beetje en zet me schrap voor de terugkeer. Ik geef de zak opnieuw een flinke klap waardoor hij weer bij me vandaan zwaait.

Mijn arm doet nu al zeer en ik realiseer me ineens dat ik twee gehandschoende handen heb, dus bewerk ik hem deze keer met mijn linker. Mijn glimlach wordt breder, het botsen van de zak tegen mijn vuisten voelt goed. Ik begin te zweten, mijn voeten beginnen te bewegen en mijn armen vinden een ritme. Mijn tevreden kreten moedigen me aan en de zak verandert in meer dan een zak. Ik sla hem helemaal verrot en ik geniet van elk moment.

Ik weet niet hoelang ik bezig ben, maar als ik eindelijk ophoud en even de tijd neem om na te denken, ben ik doorweekt. Mijn knokkels doen zeer en mijn ademhaling is onregelmatig. Ik vang de zak op en hang hem stil, dan kijk ik voorzichtig de sportschool rond en vraag me af of iemand mijn woede-uitbarsting heeft opgemerkt. Niemand kijkt. Niemand heeft me opgemerkt, iedereen concentreert zich op zijn eigen slopende training. Ik glimlach, haal een bekertje water en pak een handdoek. Ik veeg het zweet van mijn voorhoofd terwijl ik met verende pas door de enorme zaal loop. Voor het eerst in weken voel ik me in staat aan de dag te beginnen.

Ik loop naar de kleedkamers en drink ondertussen van mijn

water. Het voelt alsof er een mensenleven van spanning en narigheid van mijn schouders is gegleden. De ironie. Het gevoel van bevrijding is nieuw. De drang om opnieuw naar binnen te gaan en nog een uur klappen uit te delen, is moeilijk te weerstaan, maar ik ben al bijna te laat voor mijn werk. Daarom loop ik snel verder, terwijl ik me bedenk dat dit verslavend zou kunnen worden. Morgenochtend ga ik weer. Misschien vandaag zelfs wel na mijn werk. Dan sla ik die zak net zo lang in elkaar tot er geen spootje meer te bekennen is van Miller Hart en de pijn die hij heeft veroorzaakt.

Ik passeer de ene deur na de andere. Alle deuren hebben een ruit en ik kijk door elke even naar binnen. Door de ene zie ik talloze strakke achterwerken van mensen die fietsen alsof hun leven ervan afhangt, door een andere vrouwen in allerlei rare posities gebogen. Door een volgende zie ik mannen hard heen en weer rennen, ze laten zich op een willekeurige plaats op de mat vallen en doen een serie opdruk- en opzitoefeningen. Dit zijn vast de cursussen waar de instructeur me over heeft verteld. Misschien ga ik er wel één of twee proberen. Of misschien allemaal.

Als ik langs de laatste deur voor de vrouwenkleedkamers loop, wordt mijn aandacht door iets getrokken en ik hou mijn pas in. Ik zet een paar passen achteruit tot ik door het raam precies zo'n stootzak zie als waarop ik me zojuist heb uitgeleefd. Hij zwaait aan een haak in het plafond heen en weer, maar ik zie niemand die de zak laat bewegen. Ik frons en zet een stapje dichterbij de deur toe. Mijn ogen volgen de zak van links naar rechts. Als ik iemand zie verschijnen met ontbloot bovenlichaam en op blote voeten hap ik verschrikt naar adem en spring achteruit. Mijn toch al snel kloppende hart explodeert bijna door de extra schok waaraan het net is blootgesteld. Het bekertje water en mijn handdoek vallen op de grond. Ik voel me duizelig.

Hij draagt dat sportbroekje, het broekje dat hij aan had toen hij me op mijn gemak probeerde te stellen. Ik beef, maar de schrik weerhoudt me er niet van opnieuw door het raam te gluren. Alleen maar om te controleren of ik niet hallucineer. Ik hallucineer niet. Daar staat hij, zijn gespierde bovenlichaam is fascinerend. Hij ziet er agressief uit en valt de hangende zak aan alsof zijn leven wordt bedreigd. Hij deelt krachtige stoten uit en nog fellere schoppen. Zijn atletische benen en gespierde armen strekken zich om de beurt. Zijn lichaam beweegt vloeiend terwijl hij de terugzwaaiende zak al zigzaggend ontwijkt. Hij ziet eruit als een prof. Hij lijkt wel een bokser.

Ik blijf stokstijf staan terwijl ik toekijk hoe Miller moeiteloos om de zak heen beweegt. Zijn vuisten zijn in een soort verband gewikkeld en zijn ledematen delen keer op keer beheerste, afstraffende klappen uit. Door het geluid van zijn norske kreten en de klappen die hij uitdeelt, trekt er een vreemde rilling over mijn rug. Wie ziet hij voor zich?

Mijn hoofd duizelt, de vragen stapelen zich op terwijl ik stil toekijk hoe de parttime gentleman verandert in een duivel. De agressiviteit waarvoor hij me heeft gewaarschuwd is overduidelijk. Maar als hij de zak plotseling met beiden handen vastgrijpt en zijn voorhoofd tegen het leer legt, zet ik een stapje achteruit. Zijn lichaam volgt de bewegingen van de nauwelijks merkbaar zwaaiende zak. Zijn rug is drijfnat en gaat op en neer, ik zie hoe zijn massieve schouders plotseling omhoog komen. Dan maakt hij aanstalten om zich naar de deur toe te draaien. Het gebeurt vertraagd. Ik sta als aan de grond genageld terwijl zijn borstkas, glad en glanzend van het zweet, in beeld komt en mijn ogen kruipen langzaam langs zijn bovenlichaam omhoog tot ik hem en profiel zie. Hij weet dat hij wordt bekeken. Mijn ingehouden adem schiet uit mijn longen en ik handel snel. Ik hol door de gang en vlieg de kleedkamer in, mijn uitgeputte hart smeekt me om een pauze.

‘Gaat het?’

Ik kijk in de richting van de douche en zie een vrouw in een handdoek gewikkeld, met een tulband om haar natte haar, ze kijkt me met iets opengesperde ogen aan. ‘Ja hoor,’ hijg ik terwijl ik beseft dat ik tegen de achterkant van de deur gedrukt sta. Ik kan niet blozen, want mijn gezicht is al knalrood en oververhit.

Ze glimlacht fronsend, gaat verder met haar bezigheden en laat me alleen. Ik zoek mijn kluisje en pak mijn tas met douchespullen. Het water is veel te warm. Ik heb behoefte aan ijskoud, maar nadat ik vijf minuten met de knoppen heb staan knoeien, is het me nog niet gelukt het water kouder te krijgen. Daarom doe ik het er maar mee en begin mijn warrige, zwetevrije haar te wassen en mijn klamme lichaam af te zepen. Mijn eerdere ontspannen gemoeds- en lichaamstoestand zijn door de aanblik van Miller helemaal verdwenen en nu spelen de beelden ook nog door mijn hoofd. Er zijn honderden fitnesscentra in Londen. Waarom heb ik uitgerekend deze gekozen?

Ik heb geen tijd om er lang bij stil te staan, net zomin als om dankbaar te zijn voor de plezierige uitwerking van het warme water. Het verschroeit mijn toch al verhitte lichaam niet langer, maar masseert nu mijn vermoeide spieren. Ik moet naar mijn werk. Het kost me tien minuten om mijn lichaam en haar af te drogen en me aan te kleden. Daarna sluip ik met gebogen hoofd en opgetrokken schouders de sportschool uit terwijl ik me schrap zet voor de stem die me roept of de aanraking die mijn innerlijke vuur aanwakkert. Maar ik ontsnap heelhuids en loop snel naar de metro. Mijn ogen zijn dankbaar voor de herinnering aan Miller Harts perfectie, maar dat geldt niet voor mijn gedachten.

HOOFDSTUK 2

Zodra de drukte van de lunchtijd in de bistro waar ik werk voorbij is, bespringt Sylvie me als een hongerige wolf. ‘Vertel,’ zegt ze terwijl ze naast me op de bank neerploft.

‘Er valt niets te vertellen.’

‘Livy, kom op! Je loopt de hele ochtend al rond met een gezicht als een oorworm.’

Ik werp fronsend een blik opzij en zie dat de felroze lippen van mijn collega samengeknepen zijn tot een dunne lijn. ‘Een wat?’

‘Je gezicht is helemaal verwrongen van walging.’

‘Hij heeft me ge-sms’t,’ mompel ik. De rest vertel ik haar niet. ‘Hij sms’t om te vragen hoe het met me gaat.’

Ze snuift spottend, pakt mijn blikje cola en neemt luidruchtig een slokje. ‘Verwaande kwast.’

Zonder erbij na te denken schiet ik naar voren. ‘Hij is niet verwaand!’ roep ik verdedigend. Ik doe snel mijn mond dicht en leun weer naar achteren als ik Sylvies veelbetekenende blik zie. ‘Hij is geen kwast en ook niet verwaand,’ zeg ik rustig. Hij was teder, hoffelijk en attent... Als hij zich niet als een verwaande kwast gedroeg... Of als de meest notoire mannelijk escort van Londen... Ik buig zuchtend mijn hoofd. Eén hoer in de wacht slepen is pech. Twee? Nou, dat is gewoon onredelijk van de goden.

Ze steekt haar hand uit en knijpt in mijn knie. ‘Ik hoop dat je hem niet op een antwoord hebt getrakteerd.’

‘Dat kon niet, al zou ik het willen. En dat wil ik niet,’ zeg ik terwijl ik ga staan.

‘Waarom niet?’

‘Mijn telefoon is kapot.’ Ik laat Sylvie op de bank achter met gefronste wenkbrauwen en zonder verdere verklaring.

Het enige wat ik haar over mijn breuk met Miller heb verteld, is dat er een andere vrouw was. Dat is gewoon gemakkelijker. De waarheid is onbeschrijfelijk.

Als ik de keuken binnenkom, gieren Del en Paul het uit van het lachen. Ze hebben allebei een gevaarlijk mes in de ene hand en een komkommer in de andere. ‘Wat is er zo grappig?’ vraag ik waardoor ze allebei ophouden met hun vrolijke gelach. Over hun gezicht trekt een medelijdende blik terwijl ze mijn zwakke lichamelijke en geestelijke toestand inschatten. Ik blijf zwiingend staan en geef hen de gelegenheid de enige mogelijke conclusie te trekken. Ik zie nog steeds zo wit als een doek.

Del is degene die in actie komt, hij richt zijn mes op me en tovert een glimlach tevoorschijn. ‘Livy kan wel voor jury spelen. Zij is eerlijk.’

‘Wat moet ik jureren?’ vraag ik terwijl ik een stapje bij het mes uit de buurt zet.

Paul duwt Dels hand naar beneden en zegt ‘tss’ terwijl hij naar me glimlacht. ‘We houden een komkommerhakwedstrijd. Die gekke baas van jou denkt dat hij me kan verslaan.’

Ik kan er niets aan doen en moet lachen. Zowel Paul als Del springt een beetje geschrokken achteruit. Ik heb Paul eerder komkommers zien snijden, althans geprobeerd. Een paar tellen lang is zijn hand één grote, vage beweging tot de groente keurig uitgespreid ligt, in perfecte schijfjes. ‘Succes!’

Del glimlacht vrolijk naar me. ‘Dat heb ik niet nodig, Livy, liefje.’ Hij gaat wijdbeens staan en legt zijn komkommer op de snijplank. ‘Neem de tijd maar op.’

Paul kijkt me aan, rolt met zijn ogen en zet een stapje achteruit. Dat is een goed idee aan de manier te zien waarop Del het mes vasthoudt. ‘Ben je klaar om de tijd op te nemen?’ vraagt hij terwijl hij me een stopwatch geeft.

‘Is dit een gewone?’ Ik pak hem aan en zet hem op nul.

‘Ja,’ antwoordt Del terwijl hij zich op de komkommer concentreert. ‘Hij heeft me verslagen met de paprika, de ui en de sla, maar de komkommer is voor mij.’

‘Start!’ roept Paul en ik druk de stopwatch direct in terwijl Del verwoed begint te hakken. Keer op keer laat hij het mes woest op de arme komkommer neerkomen.

‘Klaar!’ roept hij hijgend terwijl hij naar me kijkt. Het zweet is hem uitgebroken. ‘Hoelang deed ik erover?’

Ik kijk. ‘Tien seconden.’

‘Beng!’ Hij springt een gat in de lucht en Paul pakt het mes meteen van hem af. ‘Doe me dat maar eens na, meneer de meesterchef!’

‘Eitje,’ beweert Paul. Hij neemt zijn positie in bij de snijplank, veegt de in stukken gesneden komkommer weg en legt dan zijn eigen komkommer neer. ‘Zeg maar start.’

Ik zet de stopwatch snel op nul, net op tijd voordat Del ‘start!’ roept.

In tegenstelling tot Dels lompe slachting, snijdt Paul, zoals ik al verwachtte, de komkommer handig en beheerst. ‘Klaar,’ verklaart hij rustig zonder te zweten of te hijgen ondanks zijn corpulente lichaam.

Ik kijk naar de stopwatch en glimlach in gedachten. ‘Zes seconden.’

‘Dat kan niet!’ roept Del. Hij beent naar me toe en grist de stopwatch uit mijn hand. ‘Je hebt het zeker verknald.’

‘Niet waar!’ Ik lach zowaar. ‘En bovendien, Paul sneed en jij hakte.’

Hij hapt naar adem, Paul lacht met me mee en knipoogt innemend naar me. ‘Goed, nu heb ik dus de paprika, de ui, de sla én de komkommer.’ Paul pakt een markeerstift en zet een dikke vink door het simpele plaatje van een komkommer dat aan de muur hangt.

‘Gelul,’ gromt Del. ‘Het is dat je zo’n lekker broodje tonijn maakt, anders lag je eruit, makker.’ Door Dels chagrijnige gedrag moeten we nog harder lachen en we grinniken allebei als onze baas wegbeent. ‘Schoonmaken!’ roept hij naar ons.

‘Jongens,’ zeg ik peinzend.

Paul glimlacht hartelijk. ‘Blij dat je weer wat vrolijker bent, schat.’ Hij geeft me een vriendschappelijk duwtje met zijn arm zonder er een groot punt van te maken. Dan kuiert hij weg en schudt even een pan met eten over de kookplaat heen en weer. Terwijl ik kijk hoe hij vrolijk fluit, besef ik dat mijn eerdere, borrelende woede helemaal is bedaard. Afleiding. Ik heb afleiding nodig.

Het is de langste middag ooit en dat is geen goed teken voor de dingen die komen gaan. Ik blijf achter en sluit met Paul de bistro af. Sylvie heeft eerder vrij genomen zodat ze vanavond op tijd in haar stamkroeg kan zijn om een plekje op de eerste rij te veroveren voor het optreden van haar lievelingsband. Ze heeft me een half uur lang aan mijn kop gezeurd en geprobeerd me over te halen om mee te gaan. Maar zo te horen speelt de band heavy metal en mijn hoofd bonkt al hard genoeg.

Paul wrijft opnieuw vriendschappelijk over mijn schouder, de grote man voelt zich duidelijk niet op zijn gemak bij emotionele vrouwen. Dan loopt hij naar de metro en laat me achter omdat ik de andere kant op moet.

‘Liefje!’ Ik hoor Gregory’s bezorgde geroep achter me. Ik draai me om en zie dat hij op een drafje naar me toe holt. Hij draagt zijn cargobroek en T-shirt en ziet er flets en groezelig uit.

‘Hoi.’ Ik verzet me tegen het verlangen van mijn lichaam om weg te kruipen bij weer een peptalk.

Hij haalt me in en samen wandelen we naar de bushalte. ‘Ik

heb een miljoen keer geprobeerd om je te bellen, Livy,' zegt hij bezorgd, maar ook geërgerd.

'Mijn telefoon is kapot.'

'Hoe komt dat?'

'Maakt niet uit. Alles goed?'

'Nee.' Hij kijkt me chagrijnig aan. 'Ik maak me zorgen om je.'

'Hoefst niet,' mopper ik, maar ik vertel hem verder niets. Net als Sylvie weet hij niets over mannelijke escorts en hotelkamers en dat hoeft ook niet. Mijn beste vriend haat Miller toch al. Het heeft geen enkele zin om hem nog meer munitie te geven. 'Het gaat prima.'

'Klootzak!' sist hij.

Ik hap niet en verander in plaats daarvan van onderwerp. 'Heb je Benjamin al gesproken?'

Gregory zucht diep en vermoeid. 'Kort. Hij heeft één van mijn telefoontjes beantwoord om te zeggen dat ik moest oprotten. Die koffiehathende klootzak van je heeft hem de stuipen op het lijf gejaagd.'

'Nou, wiens schuld is dat? Jij zei dat je me die nacht niets zou laten overkomen. Maar toen ik je nodig had, was je er met Benjamin vandoor.'

'Ik weet het,' mompelt hij. 'Ik heb niet nagedacht, hè?'

'Nee, dat klopt,' beaam ik terwijl ik in gedachten op mezelf scheld vanwege mijn lef.

'Nu wil Ben helemaal niets meer van me weten,' zegt hij.

Ik kijk naar Gregory en zie verdriet waar ik niet blij mee ben. Hij valt op een man die zich anders voordoet dan hij is... Een beetje zoals Miller. Of deed hij de hele tijd dat hij bij mij was net alsof? 'Helemaal niets meer?' vraag ik. 'Geen contact?'

Gregory zucht diep. 'Hij heeft die zaterdagnacht een vrouw mee naar huis genomen en vond het erg leuk om me dat te vertellen.'

'O. Dat heb je me nog niet eerder verteld.'

Hij haalt zijn schouders op, alsof het er niet toe doet. ‘Was een beetje een deuk voor mijn ego,’ zegt hij terwijl hij zijn geforceerd onverschillige gezicht naar me toe draait. ‘Je ziet er wat verhit uit.’

Nog steeds? ‘Ik ben vanochtend naar de sportschool geweest.’ Ik voel met mijn hand aan mijn voorhoofd. Ik heb het de hele dag al warm.

‘Echt waar?’ vraagt hij verbaasd. ‘Dat is geweldig. Wat heb je gedaan?’ Hij begint over het trottoir heen en weer te springen. ‘Een circuittraining? Beetje yoga?’ Hij bukt op een hele schunnige manier en kijkt grijnzend naar me op. ‘Omlaagkijkende Hond?’

Ik moet wel lachen en trek hem weer overeind. ‘Ik heb een zak stenen helemaal verrot geslagen.’

‘Stenen?’ lacht hij. ‘Volgens mij zitten die leren zakken vol met zand.’

‘Het voelde als stenen,’ brom ik terwijl ik naar mijn knokkels kijk. Op beide handen zie ik een rij rode blaren.

‘Shit!’ Gregory grijpt mijn handen. ‘Jij hebt je uitgesloofd. Voel je je nu beter?’

‘Ja,’ lieg ik. ‘Maar goed, laat niet met je sollen door Ben.’

Hij verslikt zich in een lach. ‘Olivia, vergeef me dat ik niet naar jouw advies luister. En jij dan? Heb je al iets van die kofiehatende lul gehoord?’

Ik onderdruk de neiging om Miller opnieuw te verdedigen, of om Gregory over het sms’je en het voorval in de sportschool te vertellen. Behalve een preek levert het me niets op. ‘Nee,’ lieg ik opnieuw. ‘Mijn telefoon is naar de haaien, dus niemand kan me bereiken.’ Ik word ineens blij van die gedachte en het is ongetwijfeld een goede zaak voor het geval Miller me nog eens wil sms’en. ‘Hier moet ik zijn.’ Ik wijs naar de bushalte.

Gregory bukt, kust mijn voorhoofd en kijkt me meelevend

aan. ‘Ik ga vanavond bij mijn ouders eten. Zin om mee te gaan?’

‘Nee, bedankt.’ Gregory’s ouders zijn aardige mensen, maar een gesprek volgen vereist denkvermogen en dat lukt me momenteel niet altijd.

‘Morgen dan?’ smeekt hij. ‘Laten we morgen alsjeblieft iets gaan doen.’

‘Ja, morgen.’ Morgen kan ik wel weer wat enthousiasme opbrengen voor een uitgebreide discussie, zolang de discussie maar over Gregory’s ellendige liefdesleven gaat en niet over het mijne.

Door zijn blije glimlach moet ik ook glimlachen. ‘Zie je later, meisje.’ Hij maakt mijn haar in de war en draaft weg. Ik blijf wachtend op de bus achter en het is alsof de goden mijn sombere stemming opmerken. Ze zetten de hemelpoorten open en de regen stroomt op me neer.

‘Wat is dit nou?’ roep ik uit. Ik wurm me uit mijn jas, hou hem boven mijn hoofd en bedenk dat het typisch is dat juist hier geen bushokje staat. Om het me nog eens in te wrijven, hebben alle mensen die samen met mij op de bus staan te wachten een paraplu en ze kijken me aan alsof ik stom ben. Dat is ook zo – en niet alleen omdat ik geen plu bij me heb. ‘Shit!’ vloek ik terwijl ik om me heen kijk of ik een portiek zie, een plaats waar ik de stromende regen kan ontvluchten.

Ik loop ineengedoken onder mijn jas een rondje, maar ik vind geen plaats om te schuilen. Ik slaak een sombere, verslagen zucht terwijl ik wanhopig in de stromende regen sta en ik bedenk me dat de dag onmogelijk nog langer kon duren of nog slechter kon worden.

Ik krijg ongelijk. Plotseling voel ik hoe de regen mijn lichaam geselt en het luide gekletter op het trottoir verstomt waardoor ik word overspoeld met woorden. Zijn woorden.

De zwarte Mercedes mindert vaart en stopt bij de bushalte,

Millers Mercedes. Puur impulsief, omdat ik weet dat hij zijn perfecte zelf niet nat wil laten regenen, draai ik me om en begin over straat te hollen. Het chaotische, Londense spitsuur is een aanslag op mijn chaotische gedachten.

‘Livy!’ Ik hoor hem in de verte, net boven de kletterende regen uit. ‘Livy, wacht!’

In een drukke straat word ik gedwongen om te stoppen. Het verkeer zoeft door groen en laat mij achter samen met vele andere voetgangers die staan te wachten tot ze kunnen oversteken, allemaal hebben ze een paraplu. Ik frons als de mensen aan beide kanten van me achteruit springen, maar als ik besef waarom ze dat doen, is het te laat. Een gigantische vrachtwagen zoeft voorbij, dwars door een enorme plas langs de kant van de weg waardoor ik een hele sloot water over me heen krijg.

‘Nee!’ Ik laat mijn jas verschrikt vallen terwijl het ijskoude water me doorweekt. ‘Shit!’ Het stoplicht springt op groen en iedereen steekt over. Ze laten me als een verzopen kat op het trottoir achter, huiverend en met tranen in mijn ogen.

‘Livy.’ Millers stem klinkt zwakker, maar ik weet niet zeker of dat komt doordat hij ver weg is of doordat de regen hem overstemt. Door zijn warme aanraking op mijn natte arm weet ik al snel dat het het laatste is. Ik ben verbaasd dat hij zich buiten de auto durft te wagen, gezien het vreselijke weer en de gevolgen voor zijn dure pak.

Ik schud hem van me af. ‘Laat me met rust.’ Ik buk om mijn doorweekte jas van de grond te pakken, verzet me tegen de groter wordende brok in mijn keel en tegen de vertrouwde innerlijke vonken die zijn aanraking op mijn koude, natte huid veroorzaken.

‘Olivia.’

‘Waar ken je William Anderson van?’ flap ik eruit terwijl ik naar hem toe draai en zie dat hij veilig en droog onder een enorme golfparaplu staat. Ik had het kunnen weten. Ik

verbaas mezelf met mijn vraag en Miller overduidelijk ook, aangezien hij licht terugdeinst. Ik heb veel vragen voor hem, toch draaien mijn gedachten alleen om deze ene vraag.

‘Dat doet er niet toe.’ Hij doet neerbuigend waardoor ik nog vasthoudender word.

‘Daar ben ik het niet mee eens,’ sis ik sarcastisch. Hij wist het. Hij wist het de hele tijd. Ik heb dan misschien wel alleen Williams voornaam genoemd toen ik mijn hart uitstortte, mijn geweten ontlastte door alles over mijn moeder aan Miller te vertellen, maar hij wist precies over wie ik het had. Nu weet ik zeker dat zijn heftige reactie en schrik dáár grotendeels door zijn veroorzaakt.

Waarschijnlijk ziet hij de onverzettelijke vastberadenheid op mijn gezicht, want zijn onverstoorbare gezichtsuitdrukking gaat aarzelend over in een enigszins dreigende blik. ‘Je kent Anderson en je kent mij.’ Hij klemt zijn kaken op elkaar. Hij bedoelt dat ik weet wat ze allebei doen. ‘Onze wegen hebben elkaar door de jaren heen gekruist.’

Door de bitterheid die in golven van hem afstroomt, stel ik heel snel iets vast. ‘Hij heeft een hekel aan jou.’

‘En ik heb een hekel aan hem.’

‘Hoe komt dat?’

‘Omdat hij zijn neus in zaken steekt waar hij niets mee te maken heeft.’

Inwendig moet ik lachen en ik bedenk me hoezeer ik het met hem eens ben. Ik sla mijn blik neer en zie hoe de regen-druppels op het trottoir uiteenspatten. Millers bevestiging versterkt slechts mijn eerdere angst. Ik hou mezelf voor de gek als ik ook maar één moment geloof dat William zomaar zal verdwijnen zonder informatie op te graven over mijn relatie met Miller. Ik ben veel over William Anderson te weten gekomen en één van die dingen is dat hij overal van op de hoogte wil zijn. Ik wil aan niemand verantwoording afleggen, al hele-

maal niet aan de ex-pooier van mijn moeder. Bovendien ben ik hem geen verantwoording schuldig.

Ik schrik op uit mijn gepieker als ik Millers bruine golfschoenen binnen mijn gezichtsveld zie verschijnen. ‘Hoe gaat het met je, Olivia?’

Ik weiger hem nu aan te kijken, zijn vraag wakkert mijn woede weer aan. ‘Hoe denk je dat het met me gaat, Miller?’

‘Ik weet het niet. Daarom heb ik geprobeerd om contact met je te krijgen.’

‘Heb je werkelijk geen idee?’ Ik kijk hem verbaasd aan. Zijn perfect gelaatstrekken doen pijn aan mijn ogen en ik sla mijn blik meteen weer neer, alsof ik hem nooit meer zal kunnen vergeten als ik hem te lang aankijk.

Te laat.

‘Ik heb een vaag vermoeden,’ mompelt hij. ‘Ik heb gezegd dat je me moest nemen zoals ik ben, Livy.’

‘Maar ik wist niet wie je was.’ Ik zeg het tandenknarsend en blijf naar de dansende regendruppels aan mijn voeten kijken. Ik ben boos dat hij zo’n zwak excuus gebruikt om zich hieruit te draaien. ‘Het enige wat ik heb geaccepteerd is dat je anders bent, met je obsessie dat alles pijnlijk perfect moet zijn en je krampachtige manier van doen. Dat is soms verdomde irritant, maar ik heb het geaccepteerd en begon het zelfs fascinerend te vinden.’ Dat woord had ik niet moeten gebruiken – elk ander woord: aantrekkelijk, charmant, vertederend, maar niet fascinerend.

‘Zo erg ben ik niet,’ werpt hij zwak tegen.

‘Wel waar!’ Nu kijk ik hem wel aan. Hij houdt zijn gezicht in de plooi. Dat is niet nieuw. ‘Kijk!’ Ik wijs met mijn vinger langs zijn droge, in pak gestoken lichaam op en neer. ‘Jij staat daar met een paraplu die half Londen droog kan houden, alleen maar zodat je perfecte haar en dure pak niet nat worden.’

Hij pruilt terwijl hij zijn blik over zijn pak laat gaan en dan

langzaam weer naar mij kijkt. Dan gooit hij de plu op het trottoir en is hij meteen kletsnat van de regen. De haarlokken vallen over zijn gezicht, het water loopt over zijn wangen en zijn dure pak begint aan hem vast te plakken. ‘Tevreden?’

‘Jij denkt dat je dit kunt oplossen door jezelf een beetje nat te laten regenen? Je verdient je brood met het neuken van vrouwen, Miller! En je hebt met mij geneukt! Je hebt mij tot één van hen gemaakt!’ Ik wankel verward achteruit, van woede, maar ook door de flashbacks van onze tijd in de hotelkamer.

Het water stroomt glinsterend over zijn gezicht en benadrukt de spanning in zijn kaak. ‘Je hoeft niet zo grof te zijn, Olivia.’

Ik deins terug terwijl ik mijn uiterste best doe om mezelf te beheersen. ‘Fuck jou en je kromme morele kompas!’ schreeuw ik waardoor Millers zijn kaken op elkaar klemt. ‘Ben je vergeten wat ik je heb verteld?’

‘Hoe zou ik dat kunnen vergeten?’ Iemand anders zou denken dat zijn gezicht volkomen uitdrukkingloos was, maar ik zie het zenuwtrekje in zijn wang, de woede in zijn ogen – ogen die ik kan lezen. Ik zou graag zeggen dat hij gelijk heeft, dat hij echt emotioneel niet beschikbaar is, maar ik heb gevoelens bij hem ervaren – ongelofelijke gevoelens – en nu voel ik me alleen maar belazerd.

Ik veeg het drijfnapte haar uit mijn gezicht. ‘Toen ik je in vertrouwen nam en je over mijn verleden vertelde, schrok je niet omdat ik mezelf liet zien. Je schrok ook niet van mijn moeder. Je schrok omdat ik jouw leven beschreef, met de drank en vermogende mensen, cadeaus en geld aannemen. En. Daar. Ken. Jij. William. Anderson. Van.’ Het lukt me bijzonder goed mijn emoties in bedwang te houden. Ik wil gewoon tegen hem schreeuwen en als hij me niet snel iets geeft, doe ik het misschien ook nog. Deze dingen had ik eerder moeten zeggen. Ik had hem niet moeten aansporen om me te neuken of mezelf in

die vrouwen moeten verplaatsen om iets te bewijzen – iets wat ik nog steeds niet kan bevatten. Uit woede doe je domme dingen en ik was woedend. ‘Waarom vroeg je me mee uit eten?’

‘Ik wist niet wat ik anders moest doen.’

‘Je kúnt niets doen.’

‘Waarom ben je dan gekomen?’ vraagt hij.

Zijn directe vraag overrompelt me. ‘Omdat ik kwaad op je was! Snelle auto’s, clubs en luxe bezittingen rechtvaardigen het niet!’ schreeuw ik. ‘Omdat je me verliefd liet worden op een man die je niet bent!’ Ik heb het ijskoud, maar dat is niet de reden waarom ik zo ril. Ik ben woedend – ik kook van woede.

‘Ik ben verslaafd aan je, Olivia Taylor.’ Hij spreekt de verklaring onbewogen uit. ‘Je hoort bij mij.’

‘Hoor bij jou?’ vraag ik.

‘Ja.’ Hij zet een stap naar voren, dwingt me achteruit omdat ik de afstand tussen ons zo veilig mogelijk wil houden. Dat is een ambitieus streven zolang ik hem nog steeds kan zien.

‘Je vergist je.’ Ik til mijn kin op en doe mijn uiterste best mijn stem vlak te houden. ‘De Miller Hart die ik ken, is zuinig op zijn bezittingen.’

‘Niet doen!’ Hij pakt mijn arm, maar ik ruk me los.

‘Jij wilde doorgaan met je geheime leven en de ene na de andere vrouw blijven neuken, en je wilde dat ik mezelf gewillig beschikbaar zou stellen zodat je mij kon neuken als je thuiskwam.’ In gedachten verbeter ik mezelf. Hij noemde het ontstressen, maar hij noemt het maar zoals hij wil. Het principe blijft hetzelfde.

Hij verlamt me ter plekke met zijn onvermurwbare blik. ‘Ik heb je nooit geneukt, Livy. Ik heb je alleen maar aanbeden.’ Hij zet een stap naar voren. ‘Ik heb alleen maar de liefde met je bedreven.’

Ik zuig een grote, kalmerende teug lucht naar binnen. ‘In die hotelkamer heb je de liefde niet met me bedreven.’

Even knijpt hij zijn ogen stijf dicht en als hij ze weer opendoet, zie ik ze overstromen van berouw. ‘Ik wist niet wat ik deed.’

‘Je deed waar Miller Hart goed in is,’ sis ik. Ik haat het venijn in mijn stem en de lichte schok die door die woorden over zijn adembenemende gezicht trekt. De meeste vrouwen mogen dan wel denken dat de bekendste mannelijk escort van Londen dat het beste kan, maar ik weet wel beter. En diep vanbinnen weet Miller het ook.

Hij kijkt me even aan, er zwemmen onuitgesproken woorden in zijn blik. En op dat moment dringt het besef tot me door. ‘Je vindt me zeker een hypocriet.’

‘Nee.’ Hij schudt zijn hoofd licht... Niet overtuigend. ‘Ik accepteer wat je hebt gedaan toen je wegliep en jezelf..’ Hij houdt zich in. Hij kan het niet zeggen. ‘Ik accepteer waarom je dat hebt gedaan. Ik haat het. Ik haat Anderson er nog meer om. Maar ik accepteer het. Ik accepteer jóú.’

Ik word verteerd door schaamte en even is mijn vastberadenheid verdwenen. Hij accepteert me. En tussen de regels door lees ik volgens mij dat hij wil dat ik hem accepteer. *Neem me zoals ik ben, Olivia.*

Dat moet ik niet doen. Ik kán het niet.

Terwijl er een eeuwigheid verstrijkt, neem ik in gedachten alle redenen om weg te lopen snel door. Ik hou zijn blik vast en raffel mijn versie van zijn woorden af. ‘Ik wil niet dat andere vrouwen jou proeven.’

Zijn lichaam ontspant zich bij het uitblazen van een verslagen zucht. ‘Ik kan er niet zomaar mee ophouden, zo gemakkelijk is het niet.’

Die woorden treffen me een bliksem en er valt niets meer te zeggen. Ik draai me om en loop weg. Ik laat mijn perfecte Miller Hart achter. In de stromende regen ziet hij er nog steeds perfect uit.